

Tijdschrift
voor hedendaagse
Nederlandstalige
poëzie
Onder redactie
van Jozef Deleu

HET LIEGEND KONIJN

2021/2

Jaargang 19
Nummer 2
Oktober 2021

P E L C K M A N S

INHOUD

ALARA ADILOW

Het café	10
De vissersstad	12
Je droeg een kroon van wilgentakken	13
Je wens kwam niet uit	14

OBE ALKEMA

ZES COMPOSITIES

Alles ist einfach	16
Atmosfeer en verschijning	17
Meer en meer ongemarkeerde citaten	18
Nieuwe structuur	19
Secularisatie	20
Verzameling emotionele provocaties	21

MISCHA ANDRIESEN

Dat het het diepste was	24
Dat het het vanzelfsprekendste was	25
Dat het het ondenkbaarste was	26
Dat het het innigste was	27
Dat het het onherstelbaarste was	30

CHRISTOPHE BATENS

Vertakkingen V	32
Vertakkingen VI	33
Vertakkingen VII	34
Vertakkingen VIII	35
Vertakkingen IX	36

ANN BELLEMANS

(W)EERLOOS

Bezems	38
Krater	39
Boom	40

Existentie	41
Vernield	42

AMINA BELÔRF

De nachtklok	44
Lief lijf	45
Troost	47
Gestapelde verhalen	48

EELKJE CHRISTINE BOSCH

landdier	50
een jaar met jou	51
pats daar gaat er weer een	52
perimenofenomenaar	53

ANNEKE BRASSINGA

Een wiskundig inzicht	56
Liefdes	57
Kan ik een dode ruilen voor een levende	58
Wat krijgen we nu	59

JONAS BRUYNEEL

Het dorp van mijn vader	62
Fahrentriesch	63
Mijn naam is Alma	64

PIETER CLAEYS

Eclips	66
Sediment	67
Grendel	68

MATTIJS DERAEDT

Witte jongen	70
Eettafel	71
Groene veren	72
Slaap	73

HAMIDE DOĞAN

Op het droge	76
Aan de rand van alles	77
Wilde ideeën	78

FLIP FILZ

Moe	82
de rimpels in mijn vaders hand verhalen bij het zeilen...	83
Solanine	84

EVA GERLACH

Virus 1.2.3.4.5	86
-----------------	----

DOMINIQUE DE GROEN

Slangen 11.12.13	92
------------------	----

LUCAS HIRSCH

Ashuis 1.2.3.4.5.6.7.8.9.10.11.12.13.14.15.16	100
---	-----

ESTHER JANSMA

HET VERHAAL VAN DE ZEEROVERSDOCHTER

Het begin	108
Welkom aan boord	109
De onstuitbare neiging om mooi te zijn	110
Nooddrantsoen	111
Aanslibsels	112
Close-up	113
Nieuwe kansen	114
De verdwijntruc	115
Ook dit gaat voorbij	116
We werden heus weleens gered	117
In de schijnwerper van complimenten	118
Zwemles	119
Het einde	120

SABINE KARS

WAAROM ZO KOUD

1. gisteren wist ik me geborgen	124
---------------------------------	-----

2. Paviljoen C – geen bezoek in de nauwe uren	125
3. in het geding	126
4. pleidooi voor een aanhaling	127
5. de pijl wijst noordnoordoost I.II.III.IV.V	128

RUTH LASTERS

Oogst	134
Dek	135
Celsius	136
Navendel	137
Sonar	138
Holen	139

HERMAN LEENDERS

De velden van rouw en verdriet I.II.III	142
Expresweg	145
Spoorvorming	146
Erfenis	147
Manufacture Imperiale et Royale Nimy	148
Terzake	149

SANDER MEIJ

Cirkelredenering	152
Homo homini lupus	153
Iglo 1986	154

ROELOF TEN NAPEL

nog eens, wolf	156
----------------	-----

ROGER DE NEEF

Bezoek	166
Het hier	167
Buiten adem	168
Vandaag	169
Schrijven 1	170
Schrijven 2	171
Schrijven 3	172

IDUNA PAALMAN

Bewijs van bekwaamheid	174
Bewijs van toelating	175
Sonnet bij sonnet 110 van Shakespeare	176

INEKE RIEM

VOOROUDERGEDICHTEN

Christian Rehm (1730-1764)	178
Veiling van oude tijden	179
Getrouwe directie	180
Famylje / Pieter Christiaans Riem (1758-1808)	181
Dino's	182

ARNOUD RIGTER

Een blauwbekkende aardbol...	184
Zoogdiermeldpunt	185
De dood begint vader af te pellen	186
Onder de deken fikt nog een vochtige zon	187
Een mens probeert eens iets te verzinnen	188
Groeten van de oneindigheid	189

MARIEKE LUCAS RIJNEVELD

Plukhoogte	192
Stijgend waterpeil	194
Hotelmanieren	195
Marszeilkoelte	196

FILIP ROGIERS

De onfatsoenlijken 1.2.3	198
hier groeiden vroeger geen olijven	201
schaarser water	202
Later	203

JOEP STAPEL

Op gesprek bij een hogere macht	206
Gezien	207
Laatst vond hij op straat een kosmogonie	208

MUSTAFA STITOU

Karton	210
Waarom het mij niet behaagt...	211
Er waren kamers...	212
Uier	213
Ze kneedt het deeg...	214
Om ons op te vrolijken...	215
Het gezicht van de eeuwigheid...	216

BERT STRUYVÉ

het sterft finse dagen 1.2.3	218
------------------------------	-----

PETER THEUNYNCK

In den beginne 1.2.3.4.5.6.7.8.9.10	222
-------------------------------------	-----

MARC TRITSMANS

Suite voor cello 1.2	234
De lenzen van Van Leeuwenhoek (1677) 1.2.3	236
In Amerika 1.2	239

TANIA VERHELST

Heel lang zijn wij niet geweest I.II.III.IV.V.VI.VII	242
--	-----

MARJOLEINE DE VOS

Orpheus daalt niet af	250
-----------------------	-----

AD ZUIDERENT

Flarden van een idylle 1.2.3.4.5.6.7.8.9.10.11.12.13.14.15.16.17	256
Restant van een idylle	260

ALARA ADILOW

(MALINDA, KENIA, 1988)

heeft nog geen bundel gepubliceerd.

Leesexemplaar

Het café

In een stoffig café drink ik een paar espresso's.
Een bejaarde sopraan gekleed in een wit negligé
en parels om haar hals speelt een sonate op de piano.

Ze raakt haar mosselen niet aan,
een dode bij drijft in haar cognac.

Buiten knarst het onweer tussen de resten van de dag.
De wind verscheurt de gele strandhuisjes.
Een meeuw vliegt over de lantaarn en verdwijnt
in fonkeling die in mijn ogen prikt.

Gezichten blikkere door de smog
in blauwe en rode sjaals zweven ze over gladde klinkers
Geschater klinkt in het vette raam
totdat de vage vormen wegglijden.
Ze laten een tuin van voetstappen achter.

Een spin sluipt over de tafelrand. Ik leg mijn hand neer.
Ik hou de spin vast als een toekomst.
Het café vult zich met de gedachten van de spin,
de gedachten verdrinken in het crescendo.

Herfst en de nacht walsen samen onder sterren,
de sterren verwelken en waaien voort.

Een naakte krankzinnige komt het café binnen
met aarde en regenwormen in zijn haren.
Hij stelt zichzelf joviaal voor.

De wind vat vlam.

Hemel ligt in een grafkist
uitgemergeld, futloos, zonder

haar oeverloze visies miezerig.

In de muren van het café bloeit een vuurgloed.

De vissersstad

Een scherpe bocht snijdt door het zomerlicht.
De hemel was in de golven geweven
We verzamelden zilveren schelpen,
we beefden toen we nat uit het huilen van het universum stapten.

We groeiden beiden op in een huis van rook.
In onze huizen was tijd gebroken,
verleden, jeugd en ouderdom in een hoekig beeld gedrukt

We liepen langs de haven,
de sardientjes in het vissersnet glommen
als schemeringen
Het net, de vissen en vissers
wierpen schaduwen in het bewegende water.

Je kan van alles verliezen in een schaduw.
Helemaal als de schaduw in dikke rook ligt.

Geluk heeft dezelfde ogen als krankzinnigheid.
Het lichaam is een ziek dier, het hart een dansaal

We legden onze sandalen in het zand,
de hemel en zee lag als een open schelp aan onze voeten
We zwommen richting een boei in de zeearm.
Glitteringen schitterden in de golven,
het was alsof we door het hemelgewelf sneden
We wilden de zee worden.

Je droeg een kroon van wilgentakken

We staan op de Melkmeisjebrug. Staren naar de woonbootjes.

De zon lijkt op een larve in zwaluwnest.

De hemel is aardewerk. Nacht wordt als thee
over de horizon gegoten. Je draagt je roze muts en rode regenjas.

De wind sssst en sjoest langs de gracht.

De straten zijn bespikkeld met blikken.

Je haren wapperen langs je wang. Gouden tulpen
hangen aan je oren.

We rennen naar huis in de stortregen,
leggen onze kleren te drogen op de kachel. Gaan naakt
voor de open haard liggen. Het vloerkleed wordt vochtig,
we zijn van slijm en liefde. Je adem
proeft naar kardemom,
je legt je tong in mijn mond
als waarheid.

De wind sssst en woejst langs de vlammen als een voortplanting.

We worden reusachtig duwen de constellaties
krom

met onze dijen – schouders.

Een kus

snijdt ons uit de ruimte. We bestaan ontrafeld in elkaar;
zijn eolisch

of twee watertorren

die langs een brandende tak kruipen.

Je wens kwam niet uit

Je taal ben ik vergeten moederlief.
Ik sloeg je beelden stuk en pikte geld van je;
genoeg om naar een feest te gaan.
De jongens logen tegen me en ik geloofde ze;
ik gleeed met mijn geplooidde rode jurk door zwart
verlangen. Moeder hield je echt van me?
Laat mij dansen tot ik in duizend delen breek.
Verdovende middelen versierden als kerstlichtjes
mijn bewustzijn. De wolken
hingen als dode foetussen in de hemel.
Je sloeg, je sloeg mij weer, je deed je best.
Mijn lichaam wentelt in het schemerlicht.
Seizoenen kletsen tegen dit lichaam aan.
Merels zingen bij het bronzen paard
omgeven met gevallen blad. Een lijsterbes
omarmt de nacht. Je mooie wens kwam niet uit
maar al mijn wonden bloeien nu. Ik schaam
me nog steeds al heb ik grijze haren,
je probeerde mij te wurgen op een nacht in maart
toen ik je uitschold voor hoer.
We waren twee gazelles in een wervelwind
Het was gezellig, de avonden met de actiefilms
en chips gekocht met het te weinig dat je had.
Ik heb een lauwerkrans voor jou gevlochten moederlief
Ik hoor je 's nachts ijlen in het huis.
Je spint raggen in mijn dromen moeder.
Vergeef me, je wens kwam niet uit.

OBE ALKEMA

(HARLINGEN, 1993)

is ook criticus en essayist.
Recentste bundel: *Obelisque* (2018).

Leesexemplaar

Alles ist einfach

Overdreven gewetensvol gedrag. Na een aantal dagen onbeweeglijk vastgebonden op bed te hebben gelegen stelde ik vast dat mijn hersens nog steeds functioneerden en dat ze me er niet onder hadden gekregen. Door naar de ogen te kijken kon ik meesters en (zeldzame) vrije mensen onderscheiden. Hun gezichten vervaagden als wetenschappelijke studies. Daar ben ik aan gewend. Ze lijken geen deel te hebben aan mijn activiteiten.

Ik hoef niet meer zozeer zeldzaam te zijn, als karmijnrode muren, als lust en gratie. Ik zou een vrije ruimte willen zijn, als door een wonder het ongeluk overleven. Opgeschrikt door een deurbel uit de dagelijkse gedachteloze gang. Ik had over verschillende paviljoens horen praten, de hemel door duisternis bedekt.

Heb ik het hier nou voor gedaan? Onweerstaanbaar als Unica Zürn, mythisch angstwekkend. Ik lig in stellingen van allerlei wijkorganisaties. Twee weken van vervoering vlogen voorbij. Zo voelt het altijd achteraf. Ik raak mijn lichaam net niet. Dit zoekspelletje eindeloos herhaald, geen nieuwe fantasieën. Doelen formuleren blijkt eenvoudig, dat is het ook.

Zelfportret. Overdreven gewetensvol gedrag schildert zelfportret waarin ik mij niet herken. Van alle kanten zag ik mijzelf, omdat ze rondom mij hadden zitten schilderen. Van alle kanten zag ik mijzelf, ik had genoeg gelegenheid kennis te maken. Langzaam werden de contouren duidelijk van wat hier allemaal was gebeurd. Het bijna onzichtbare web geeft vorm aan de plannen voor de volgende kantlijn van het eigen bestaan.

Ik moet me dat zelf leren, ik moet mezelf daarin betrekken.

Atmosfeer en verschijning

Op en neer deinend, op en neer in die diepte?

Film aan de hemel, koninklijk bloed in de aderen, zonder een woord te zeggen. Geëigende rituelen: ik ontkleed me, laat me aan de camera zien. Sommige anderen kleden zich dan ook uit. Enzovoort. Mijn gedachten blijven hangen bij die camera, wat ik die door de strot duw. Eindeloze modulatie van eigen afbeeldingen, bijzonderheden van het detail, de beneden de knieën reikende jas.

Gedaanteverandering, herschepping, distantieeringsproces in termen van lust en gratie, nog steeds aan de gang dankzij mythen. Stevig ingestopt werd ik als deeg gekneed. Onstuimig, ritmisch, buik in mijn schoot. Informatie, communicatie, herinnering. Moment van overwinning, geen greintje verzoening. De golf van wroeging die me overspoelde als ongerept niemandsland, als zusters in pijn.

Ik kon de hele nacht niet slapen.
En de droom bleef zich herhalen.
Ik heb je te vaak geromantiseerd.

Ik zou dat herkenbare gezicht willen zijn. Wreed lot door wrede god beschikt. Ver weg van hier heeft hij zijn vleugels afgelegd, is hij teruggekeerd naar zijn kamer. Het tomeloze snikken stoot niet om wat wankel staat. Mijn kamer is erg klein, opdat ook niet nog het laatste restje van me verloren gaat.

Meer en meer ongemarkeerde citaten

Dat is de herinnering en zo zal ze blijven.

Schaamte en machteloosheid verdringen elkaar niet langer, raakten het spoor volledig bijster. Toen speelde ik veilig en beschut als Bodegraven, onder toezien oog van de media. Abstracte doeken leggen tomeloze fuifstemming vast. Processituatie. Beelden zijn vluchtige feiten, ze hielpen me op weg een heel arsenaal van culturele symbolen te enten. Nog steeds vreet ik het liefst wat ik in mijn jeugd en puberteit voorgeschoteld kreeg. Televisie doet principieel niets anders.

Andere jeugdstilisten wéten dat ze de goegemeente schokken en provoceren en dat ze worden gesurveilleerd. Ze lopen haast onmerkbaar over in minder dramatische strategieën binnen de sfeer van de vrije tijd en de alledaagse consumptie. Een imaginaire wereld, ontstaan in en vanuit de werkelijke wereld. Goegemeente worden.

Mens, machine, omgeving. Tegenstellingen met elkaar in harmonie brengen. Ik doel op die geblokte figuraties, ontstaan door een compositie van pixels (picture elements). De vlapflip mixen.

Ik begin met iets zeer fragiels, zwaar van gouden dromen. Verleden, heden en toekomst worden in een keten van verlangens vervlochten, maar duidelijk vanuit een nu. Een goedlachs nu, het nu van Rutte en consorten. Wanhoop en hoop wachten in het neonlicht van een bar op de hoek van het plein. De zon brandt op het enorme dak waarop ze ontvangen worden. Steekpenningen worden uitbetaald. Horzelfunctie als kritisch waarnemer van de actualiteit. De klap nog altijd niet te boven.

Op feestdagen heerst volstreekte stilte, die we doorbreken. Alleen sterke geesten schrijven alles toe aan het noodlot, volgens Pessoa. Hij behaagt, los van elke concrete betekenis. Wie op de eerste verdieping zijn hand uitstrekt kan zijn buurman voelen.

Nieuwe structuur

Ik trek discreet de deur achter me dicht na de workshop over het leren kennen van je eigen lijf. Je bent van nature psychosomatisch. Ik wist niet wat ik zag onder de microscoop. Liefde en boosheid, het schrikbeeld van cultuurgoed, oogsten en honger.

Ik nam het allemaal mee terug in het donkere purper van druiven. Groepen afgestompte mensen interpreteren op eenzelfde manier, met dezelfde geoefende esthetische ervaringen. En jij moest net zo gelukkig zijn als zij. Vertrouwen is je overgeven.

Appelbomen en uitzicht komen me zo dom voor, maar voor dit huis verlaat ik heimelijk de oude habitat. Voor het scheepje dat verlangen heet, heb ik geen talent. Het wezen genaamd man durft zich doorgaans niet op die plek te wagen.

Na de dienst werd mij uit ontroering een koffietafel aangeboden. Het was ontnuchterend koud op deze ochtend van heroïsche zelfhandhaving.

Stel je voor: vier doden, die hij liefheeft. Meerdere van hen woonden de sessie bij. Meerdere van hen zijn grotendeels oraal gevormd. In de uitvoering leek het een onmogelijk verzoek. Onze handen raken elkaar en leren de liefde. Onduidelijke broeken, gevoelige en hartstochtelijke vingers.

Secularisatie

De gast languit op de keukenvloer, een andere gast daar laconiek overheen. Regenvlagen, de wind over de heide – en toen alles stil werd, bleef de haard gewoon branden. Waar het dan op lijkt? De orale traditie, op het moment dat de mythe me op een of andere manier nog angstiger maakt, nog meer autodidact.

Distantiëringsproces, het begin van alle narigheid. Ondanks de feitelijke onderwerping kon niemand me van mijn naam beroven. Net als Pedro Lemebel zou ik willen doorwaden zonder geluid.

Het ziet ernaar uit dat ik moet leren hoe het er in de buitenwereld aan toegaat. Wreedheid heeft geen macht meer, omdat ze niet kan verzoenen. Niet ophouden ontsluitende geloofsformules uit te spreken. Ik-kracht belemmert de secularisatie, die mij leven, die mij warmte geeft.

De zoveelste jaargang, het zoveelste portret van de dode. Ik ben bereid alle juwelen terug te geven, als jullie maar medelijden hebben. Reislust getemd, driftig verlangen ondergaan. Ik vat het begrip liefde breed op.

De foto is niet goed, haastig gekiekt om de puinhoop te vangen van freaks die rond de tafel cirkelen, bijna allemaal troebel door te snel poses aan te nemen in hun waanzinnige verlangen naar transcendentie.

Misschien is het laatste licht in mijn ogen verlangen. Of beter gezegd: verlangen dat op zoek is naar de gasten die op dat feest verloren zijn gegaan.

Verzameling emotionele provocaties

Liefde is waardigheid in een enigszins bioscoopachtige omgeving, meerdere ogen op iets onzichtbaars gericht. Vroeger keek je weleens wie erin ging en eruit, maar ik weet niet wat ik met jou aan moet, Joe.

Hoe groter onze biologische aftakeling – slechts vormeloze massa en vloeibare beweging, in de zak van mijn jas misschien. Joe, de geboorte van een dubbelganger, op de hoogte van een bevrijdingspoging. De medische professie zal mijn prestaties moeilijkheden bezorgen. Lange telefoongesprekken plezier bezorgen. Ik ben aan boord van de droomachtige sfeer, omdat wij het zo willen. Om het te grijpen.

Dus, jij droomt over de verandering en ik haal iemand om je te helpen. We kunnen net zo goed van hetzelfde houden. Vergissingen maken mij niet meer uit. Ik wil dichter voor je zijn. Ik wil jou terugzien om te zien of je iets voor me hebt in die wereld van illegaliteit.

Ik zag veel mooi meubilair. Jij viel me zwaar.

Te bloeien – eerste roem verwerven. Evenmin een oplossing voor de crisis. Rondgeschoven worden, doen wat hij zegt over je terugtocht naar kindertijd. Probeer zo veel mogelijk te pakken, voordat je de trapleuningen bereikt. De kist, als de vorige lente, weegt niet veel. Beide verdienen nauwkeuriger bekeken te worden.

Voortdurende weerstand overstelpt me, terwijl we hier zo veel ruimte hebben. Verbeterd me op de trap, in het publiek. Luister, Joe, ik kan niet langer, afgeknaagd tot op het bot, gevonden worden in het groene gras van de oever. Ik heb me nooit bemoeid met de fiches waarmee je kon spelen in het spel van het verraad. Ik heb me nooit bemoeid met alle psychologie. We verdienen er eigen brood mee, juist als we niet gevonden wilden worden. Omdat men verliefd wil zijn zoals een vulling in de kies.

Bedek jezelf.
Geen probleem.
Niet zo negatief.

Vuilheid in overeenstemming met de situatie, te rijmen met de data in mijn biografie. Ademen is beter dan niet ademen, dan kon ik hem goed bekijken. Alles wijst op een leuke tijd. Klaar om te vertrekken duikt de stad op, jazeke, uit een watervlak. Als invasie in Normandië.

Ik wilde alleen maar verliefd zijn, aangevuld met eigen fantasie en activiteiten. Verwarde en verduisterende complicatie van het bescheiden maar onafhankelijk bestaan.

MISCHA ANDRIESEN

(APELDOORN, 1970)

Recentste bundel: *Het Drog syndicaat* (2021).

Leesexemplaar

Dat het het diepste was
Afgedaald in het water van onze zwarte rivier
Zo ver als maar mogelijk was telkens om de beurt
We onze grote teen strekten tot onder het wier
Dat tets aan onze zolen plakte er ten slotte zand

We voelden het fijn en koel en zacht
En toch zo vast dat het ons kon dragen
Zolang we maar wat wet was tartten
Je me weer beetnam en steeds als ik
Mijn teen uitstak nog altijd daar was

In de algenkluwen op de bodem onze stee
Die nadat we erin slaagden haar aan te raken
We meteen moesten verlaten gejaagd opgaan
Buiten adem weer de kant zoeken en elkaar
Verhit verbaasd aanstaren hoelang hadden we

Konden we zonder te worden gezien je knielde
Trok in slierten dikke kelp tussen je tenen weg
Zag toen je opstond niet hoe ik mijn tranen
Haastig had afgewist en glimlachte terug
Vroeg vlug of ik iets eten wilde wachtte

Mijn antwoord niet af maar ik at het puntje ei
Dat te slap werd in mijn natte handen en brak
In twee kleffe helften waarvan ik je er een gaf
Opnieuw niets zei van nu af aan deelden wij
Het weten de plek die we hadden aangeraakt

Al was het even die we nooit zouden vergeten
Wisten we hoe ver hoelang we zonder adem
Hoe we zomaar terug konden gaan weer
Daar zijn en er opnieuw verdubbeld raken
De handen in elkaar en zien zolang er lucht

Of wat verdubbelt ons verlangen is of liefde waanzin
Het ogenblik waarin ademloos ze in elkaar overgaan

Dat het het vanzelfsprekendste was
Na maanden in de tuin de witte lampions
Door de zon geladen waren en licht gaven
Een wasbleek licht dat in zwakke stralen pas
Als de tuin helemaal donker zichtbaar werd

Vanaf dan er niets er niemand nog om hen heen
Op de vensterbank zijn getaande vingers de hare
Net niet raakten ze gehaaster ademden en keken
Naar de tuin het smalle fietspad dat erachter lag
Wat nabij was nabij bleef zolang ze kijken bleven

Naar het licht dat hoe zacht ook niet verdween
Nu even vanzelfsprekend was als dat op de trap
Hij haar voor liet gaan lang wachtte op de gang
Terwijl zij in de badkamer was ten laatste hij haar
Naar zijn slaapkamer bracht de deur op een kier liet

Vanop de overloop aandachtig luisterde tot ze eindelijk sliep
Erna keek hij in de schemer nog even naar binnen en ging
Beneden op de tweezits liggen stond weer op al was hij moe
Bevoelde op de vensterbank waar zo-even nog haar vingers
Keerde om liep naar de trap zat stond zat hoorde er stil toe

Dat het het ondenkbaarste was
Onbegonnen anders dan in gedachten
Hoe ik weer het wichtje jij de man
Die maar praten bleef die maar wegkeek
Als zij ver voorover neeg en haar borsten
Vlakkbij in een V die steeds een stap opzij deed
Wanneer zij naast hem zij dicht tegen hem aan

Ging staan die op elke tien brieven er maar een
Terugschreef omzichtig lang en zakelijk die vaderlijk
Haar opdroeg toch terug te gaan die te hard reed
Om de laatste trein te halen haar tas vooruit droeg
Niet vroeg waarom die zo zwaar die zwaaide
Die tijdens het zwaaien op zijn lip beet zich
Al had omgedraaid als zij nog zwaaien bleef

Op datzelfde perron verkleumd klaarstond wanneer
Zij toch weer die zweeg haar tas naar de auto sleepte
Zich steeds ompraten liet zijn grijs behaarde buik
Inhield als vooruit hij het koude water in liep die haar
Nadat ze hem nakwam zacht warm wreef even
Vasthield toen losliet een pas naar achter deed
En viel op de knieën tussen klef sliertig bruinwier

Zijn bril zocht die niet zag hoe zij hem al lang
Achter haar rug hield niet hoe zij hem opzette
Lachend nader kwam vlakkbij was de natte rimpels
Het zacht van zijn zij zag dat opbolde net boven
De striem van het zwembroekelastiek die rood en ruw
Was zij zonder na te denken zacht een zoen gegeven had
Als hij niet ongedacht hard haar van zich had weggeduwd